

[Ministeren for skatter og afgifter]

for de erhvervsdrivende, der pludselig mister en del af grundlaget for deres omsætning. Men i næste omgang bliver det alvorligt for befolkningen, for hvis nærbutikker og lignende forsvinder fra et stort område, så vil de dele af befolkningen, som ikke har mulighed for at foretage deres indkøb på den anden side af grænsen, komme til at stå over for manglende indkøbsmuligheder, manglende servicemuligheder, og vort land vil få en anden karakter. Det er derfor klart, at en hvilken som helst regering må iagttage grænsehandelsproblemet specielt, ikke så meget på grund af det provenutab, det medfører, for det er, alt taget i betragtning, ikke så forfærdelig stort, men simpelt hen på grund af forandringerne i geografien, i udviklingen i de forskellige områder, som kan være nok så alvorlige.

Derfor har regeringen også med stor opmærksomhed set på, hvad der har udviklet sig nede ved den dansk-tyske grænse, og det må være en hvilken som helst regerings opgave at forhindre, at grænsehandelen eskalere ud over, hvad der kan accepteres som rimeligt.

Hvis grænsehandelen eskalere, er der to måder, man kan begrænse eskaleringen på. Den ene er at lave nye regler eller forhindre, at der kommer nye, mere belastende regler. Den anden metode er at foranledige, at priserne på en eller anden måde nærmer sig hinanden.

Spørgsmålet om nye regler var aktuelt i forbindelse med, at der var risiko for, at den undtagelsesordning, som en tidligere dansk regering var gået ind på over for EF, skulle bortfalde 1. januar 1987, men det er lykkedes regeringen at få en forlængelse i hvert fald i to år. Der er altså ikke sket nogen forværring på dette punkt. Det er, hvad vi kan opnå med hensyn til nye regler. Jeg tror, man tager fejl, når man ikke erkender, at de regler, der gælder i grænseområdet og i forhold til vores EF-partnere, er noget, som de danske regeringer, hver gang det er blevet forelagt, er gået frivilligt ind på og har afstemt med de forhold, vi har herhjemme.

Det andet spørgsmål er spørgsmålet om nedsættelse af priser, og i priser indgår jo mange ting; bl.a. indgår spørgsmålet om afgifter. Det er rigtigt at rejse det spørgsmål, som er blevet rejst af mange her under debatten: hvorfor koncentrerer vi os om

fjernsyn under 16 tommer og hvad bliver det næste? Eller rettere sagt, hvad vil regeringen med det, den gør?

Se, i den eskalerende grænsehandel, hvor der er ført en energisk markedsføringspolitik af de handlende – og det er for så vidt naturligt nok, det skal de ikke høre nogen bebrejdelser for af nogen som helst art – dér er det klart, at der er nogle varer, der er slagvarer. Vi har altså valgt en slagvare, som erfaringsmæssigt har vist sig særlig attraktiv. Det er den første betingelse.

Den anden betingelse er, at besparelsen er forholdsvis stor, den er altså, som der står i nogle rejsebrochurer, en rejse værd, fordi besparelsen er så stor.

Den tredje betingelse, som var opfyldt her, er, at vi kender tallene. Vi kender tallene for, hvad der købes af danskere på den tyske side af grænsen, og vi har et fuldstændigt billede af, hvorledes omsætningen er herhjemme, og derfor nogle rimelige prognoser for, hvad vi kan forvente.

For det fjerde: vi har gjort det med en vare, hvor vi med rimelig sikkerhed kan sige, at vi bevarer provenuet for statens indtægter, og det sidste er ikke det mindst væsentlige.

Derfor har vi valgt denne vare, og jeg må erkende, at vi prøver det her som et eksperiment. Vi har som forudsætning for det lovforslag, vi lægger frem her i dag, at statens provenu ikke forringes, for regeringen er fuldkommen enig i alle de bemærkninger, der er faldet her i aften, og som går ud på, at det afgørende må være, at staten ikke mister provenu, og jeg vil gerne understrege, hvorfor det er så vigtigt for regeringen. Det skyldes simpelt hen, at hvis man ser på statens indkomstregnskab, så kommer – med nogenlunde store tal – halvdelen af statens indtægter fra skattesystemet og den anden halvdel fra afgiftssystemet, og hvis man skulle få den idé at sænke afgiftssystemet f.eks. med 10 mia. kr., så er der kun ét sted at hente pengene, og det er fra indkomstskattesystemet, og det er regeringens politik, at indkomstskatterne ikke skal forøges. Når dette ligger fast, så ligger det også fast, at vi ikke kan flytte fra afgiftssystemet til indkomstskattesystemet.

Hvis man endelig var i den lykkelige situation, at man havde et valg om, hvad man kunne nedsætte med et eller andet tænkt antal milliarder kroner, så er det regeringens opfattelse, at den dårligste måde at skaffe